

Blandt de Opfordringer, som Rigsdagsmanden fra Leire kom med, var ogsaa den, om ikke Conseilspresidenten vilde høre sig om, hvad det havde at betyde, at der i Regjeringens officiose Presse bestandig var Tale om en provisorisk Finantslov. Den høitagtede Conseilspresident besvarede ikke med et Ord dette Spørgsmaal. Jeg vilde egentlig ønske at kunne udtale, hvad han vilde svare, naar han vilde sige sin Mening. Jeg har aldeles ingen Opfordring til at ndtale mig paa hans Vegne, jeg har aldeles ingen Bemyndigelse til at være hans Organ. Efter at jeg har sagt dette, tror jeg ikke, at det kan støde, naar jeg siger, hvad jeg tror, hans Tanke gaar ud paa, hvad jeg tror, han vilde svare, naar han tog Ordet. Jeg tror, han vilde svare som saa: Hvor kan det falde Jer ind, at jeg skulde tænke paa en provisorisk Finantslov? Hvor kan det falde Jer ind, at jeg skulde forlade min Egtelshustru og indlade mig med den provisoriske Tøite? Jeg har en Gang været paa den Galei, jeg skal saamænd ikke komme der oftere. Og hvad Fordele skulde jeg have af en provisorisk Finantslov? Jeg er ikke saadan en Uesl, at jeg skulde glemme, hvad der staar i Grundloven, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagens Afdelinger i Forening. Det glemmer jeg ikke, det overholder jeg, og naar jeg derfor skulde udstede en provisorisk Finantslov, maatte jeg bestandig have det for Die, at jeg traadte op som Rigsdagens betroede Befuldmægtigede og derfor ikke kunde optage en eneste Bevilling, der er bleven nægtet af et af Thingene. Sa saaledes tror jeg nu, at Ministeren vilde svare. Det vilde have været mig kjært, om han ved at nikke havde tilkendegivet, at det er Tilfældet. Med Henhyn til det foreliggende Lovforslag er det underligt, at det ikke er muligt at faae saa megen Klarhed ind i Spørgsmaalet, at man veed, hvorman man er uenig, og hvad det er, man vil. Det er en ny Form for midlertidige Finantslove. Udtrykket „efter de hidtil gjældende Regler“ er faldet bort, idet man gaar ud paa, at der bør bevilges ikke alene de løbende, men ogsaa de nødvendige Udgifter. Sa hvad kan ikke indbefattes under „nødvendige?“ Jeg tror rigtignok, at der vist ikke er en eneste Udgift i Finantsloven, uden at Finantsministeren anser den for nødvendig; thi dersom han ikke ansaa den for nødvendig, hvorfor vilde han saa paaføre Statskassen en saadan Udgift? Det kan jeg ikke antage. Herved kommer det Tillæg efter „Finantslovsforslaget“, til at spille en saa stor Rolle, det Tillæg, der siger, at den skal stemme med Finantsloven „med de Endringer, der ere

vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger“. Nu vil jeg bede Dem betænke, om ikke Ministeriet, hvis nu denne midlertidige Finantslov blev Lov, hvis det ikke lykkedes inden den 1ste April at tilvejebringe en ordentlig Finantslov, herefter havde Myn- dighed til at afholde alle de Udgifter, der vare nægtede af Folkethinget, naar det ansaa dem for nødvendige? Det er det, vor Anke gaar ud paa, at til en Udgift udfordres efter Grundloven Folkethingets Samtykke, og det er det, den høitærede Minister overjer; han mener, at den ogsaa bør afholdes uden Folkethingets Samtykke; han slaar en tyk Streg over, hvad der er foretaget af Folkethinget. I og for sig vilde jeg ønske, at de allerfleste af de Bevillinger, der ere nægtede, vare vedtagne, men det er der ikke Spørgsmaal om, naar der er Tale om, hvad der skal vedtages paa grundlovmæssig Maade. Dette er Anken, bestandig den samme. Den høitagtede Conseilspresident mener, at til et Afslag, til en Rigsdagsbeslutning om et Afslag skulle begge Thingene være enige. Nei, til et Afslag behøves kun eet Thing, saa er det nok; hvis det ene Thing siger Nei til en Bevilling, er den dermed forkastet og det er en ny Theori, der begynder at gjøre sig gjældende, at naar Regjeringen ikke faar Afslag fra begge Thing, betyder det ikke Noget, saa kan den godt afholde Udgiften. Det er vor Anke. Det vilde være mig kjært, om den høitagtede Conseilspresident vilde finde Anledning til at udtale sig om det Endringsforslag, jeg antydede, som skulde gaa ud paa, at der efter de Ord „der er fremlagt paa Rigsdagen“ i Stedet for det, der nu staar, skulde tilføies „dog at de Beløb, der ere nægtede af et af Thingene, ikke kunne udredes“. Derved holdt man sig til de gamle, ældgamle Bestemmelser, at til en Rigsdagsbeslutning, for at Noget skulde være bevilget, maatte begge Thingene dertil have givet deres Samtykke; nægtede et af dem sit Samtykke, var det forkastet. Det vilde være mig kjært, om den høitærede Conseilspresident vilde udtale sig derom. Vedtager man et saadant Forslag, vil Alt, som man havde at indvende imod den hidtilværende Form, være faldet bort; den midlertidige Finantslov vilde være aldeles tydelig og klar; den vilde ikke efterlade noget Spørgsmaal eller nogen Tvivl. Kun det vilde ske, at man vilde overholde Thingets grundlovmæssige Myn- dighed.